

Δεν είναι υπερβολικό να ισχυριστεί κανείς ότι η παρακολούθηση μιας συναυλίας των Laibach είναι εμπειρία ζωής. Όχι επειδή η εμφάνιση είναι φανταχτερή, ο κόσμος ατελείωτος και η ένταση εκκωφαντική. Αλλά επειδή οι Laibach είναι μια κατηγορία από μόνοι τους.

Το σλοβενικό συγκρότημα δεν κατάφερε να γεμίσει το Fuzz. “Κρίμα” θα έλεγαν κάποιοι,

“λίγοι και καλοί” θα έλεγαν κάποιοι άλλοι. Ωστόσο, ο λιγοστός κόσμος έχει ένα ολοφάνερο πλεονέκτημα. Απουσιάζει αυτή η βοή ανακατεμένων ομιλιών, που αναπόδραστα χαρακτηρίζει τη φάση αναμονής πριν από μια συναυλία. Αντίθετα, η βοή που ακούγεται προέρχεται από τα ηχητικά εφέ που οι ίδιοι οι Laibach έχουν αποφασίσει να ακούγονται. Ο υπόκωφος ήχος που γεμίζει το Fuzz αρχίζει κάποια στιγμή, να κλιμακώνεται, γεγονός που μαρτυράει πως οι Laibach σε λίγο θα εμφανιστούν. Και εμφανίζονται. Ενθουσιασμός και ταυτόχρονο δέος κατακλύζει το κοινό, συναισθήματα που κορυφώνονται όταν ο Milan Fras βγαίνει επί σκηνής.

Το πρώτο μισό της συναυλίας κυλάει με γερμανόφωνα τραγούδια. Η καλυμμένη μορφή του Frاس μετατρέπει τα υποβλητικά τραγούδια σε τρομακτικά μουσικά ταξίδια, τα οποία ακούει το κοινό με σιωπή και προσήλωση. Βέβαια, στα μεσοδιαστήματα των τραγουδιών, ο κόσμος δε διστάζει να ανταλλάξει κουβέντες σχετικά με αυτό που εκτυλίσσεται μπροστά του, ειδικά όταν τον συνεπαιρνει η απίστευτη φωνή της Mina Špiler, “βοηθού” του Frاس. Μέχρι στιγμής, δε συμβαίνει κάτι που ξεσηκώνει τους θεατές. Συμβαίνει κάτι που καθηλώνει τους θεατές. Τα πράγματα αλλάζουν όταν οι Laibach αποφασίζουν να εκτελέσουν το 'Brat Moj'. Από το χρονικό αυτό σημείο κι έπειτα, η εμβληματική ποιητικότητα αντικαθίσταται από industrial αποχρώσεις, που δίνουν στο κοινό ενέργεια. Τίποτα, όμως, δεν καταφέρνει να αντικαταστήσει το διάχυτο θαυμασμό, που είναι πρόδηλος στα πρόσωπα όλων. Οι εικόνες που διαρκώς προβάλλονται στην πλάτη του group “σκαλώνουν” τους πάντες και συνεχίζουν να κάνουν πολύ καλή δουλειά στη δημιουργία κατάλληλης ατμόσφαιρας. Οι ταχύτητες ανεβαίνουν και η συναυλία αποκτάει άλλο χαρακτήρα, ο οποίος διατηρείται μέχρι το τέλος του event. Φοβερά τραγούδια, όπως τα 'Resistance Is Futile', 'Wirtschaft Ist Tot', 'The Whistleblowers' και 'Bossanova', αποτελούν διαδοχικές εκρήξεις στα αυτιά των παρευρισκόμενων. Κορυφαία στιγμή αποτελεί η εκτέλεση του 'See That My Grave Is Kept Clean', μετά το οποίο η μπάντα αποχωρεί. Επιστρέφει λίγα λεπτά αργότερα για το 'Tanz Mit Laibach'. Μια μαγνητοφωνημένη φωνή καλεί ειρωνικά τον κόσμο να χορέψει, κολακεύοντάς τον με την ιδιότητα του καλύτερου κοινού στον πλανήτη. Το τέλος έρχεται με τη διασκευή του 'Live Is Life', μιας από τις “επιτυχίες” του group και τα μέλη των Laibach αποσύρονται οριστικά, μετά από υποκλίσεις. Εκείνο που μένει είναι η σαρκαστική προβολή της φράσης “Ζήτω η Ελλάδα”, την οποία διαδέχεται η επίσης σαρκαστική φράση “Ζήτω η Μακεδονία”. Το παιχνίδι της γελοιοποίησης ολοκληρώνεται και η γεύση που μένει είναι εξαιρετική.

Το live κράτησε για κάτι περισσότερο από μιάμιση ώρα. Τόσο στα ήρεμα, όσο και στα λιγότερο ήρεμα τραγούδια των Laibach, ο ήχος ήταν άψογος. Σε αυτό συνέβαλε η μεταφορά της κονσόλας από τον εξώστη στο ισόγειο. Γενικότερα, η διοργάνωση της συναυλίας άγγιξε την τελειότητα. Συγχαρητήρια αξίζουν σε οποιονδήποτε συμμετείχε, με οποιονδήποτε τρόπο.

Ανταπόκριση: Φαίδων Κυτρίδης

Φωτογραφίες: Αναστασία Παπαδάκη